

jektet, saa gælder det dog, at Odense-Fængselet i hygiejnisk Henseende vilde staa langt over Horsens Tugthus. Jeg har derfor god Grund til paa Meningsfællers og egne Vegne at bede om, at det maa blive taget under Overvejelse i alt Fald at faa de alvorligste Ulemper ved Horsens Tugthus fjernede.

Jeg har slet ikke tænkt paa at faa Fangekolonierne ude i Landet ved Adserbølgaard eller „Lyng“ lavede om til Anstalter. Jeg har talt om det i Udvalget, og jeg henstiller, at vi forøge Antallet af disse Kolonier i meget stort Omfang. Naar man, for Resten saa uhyre let, har kunnet finde Mænd og Kvinder til at lede dem — der er jo kun et Par Stykker, og de ere af ny Dato — saa vil man sikkert ogsaa kunne finde flere til at lede saadanne Anstalter.

Jeg vil, inden jeg slutter, tillade mig at rette et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister. Jeg vil spørge, om det er ham, som bærer Ansvar for, at der i Middelfart er blevet ansat en Dommer, som for nogle Aar siden i sin Embedsgerning eller ved Siden af den gjorde sig skyldig i en Handling, som var lig med den, for hvilken Redaktør Matthiesen er bleven dømt til 3 Maaneders Fængsel. Vedkommende Embedsmand, som den Gang var Inspektør ved Sædelighedspolitiet herinde, tillod sig at udspionere Folks Privatliv paa en saadan Maade, at det medførte, at han underhaanden maatte tage sin Afsked. Han er senere bleven udnævnt til Herredsfoged i Middelfart, og der er almindelig Skræk for ham paa Egnen. Det kunde interessere mig at vide, hvad det er for en Justitsminister, der har udnævnt ham til Embedsmand, og hvad der har bevirket, at denne Mand, som en Gang er kasseret herinde, kan gaa ude i Landet og være Herredsfoged og være en haard Mand overfor de Folk, han kommer til at sidde til Doms over.

Hammerich: Jeg udtalte mig imod det Forslag, der var stillet om at binde Ministeren til Licitation, og jeg maa i Henhold til disse mine Udtalelser lige saa bestemt udtale mig imod Underændringsforslaget. Jeg har tilstrækkelig tydeligt i Gaar og ogsaa lidt i Dag udtalt mig om de Vanskeligheder, Licitationer føre med sig, og ganske særlig gjort gældende, at man var udsat for at faa Folk, som gav meget lidt Garanti for, at Arbejdet blev tilfredsstillende udført. Men netop denne Fare ved Licitationen vokser i samme

Grad, som der forlanges offentlige Licitationer for hvert Arbejde for sig. Det er efter min Mening at binde Ministeren ganske uforsvarligt. Jeg vil derfor fra raade Underændringsforslaget. Hvad der kan være rigtigt ved dette Underændringsforslag, er, at man søger at lade Arbejderne af forskellig Art overdrage til enkelte Mænd, men, som jeg før udtalte, i det foreliggende Tilfælde er en Indvending af den Art jo i Virkeligheden hævet, idet det foreliggende Tilbud fra den vedkommende Haandværker er fremsat paa en Række Haandværkeres Vegne, som han garanterer for kunne udføre dette Arbejde. Det væsentligste, der dernæst kan være at indvende imod Generalentreprise, er, at man er udsat for, at Underentreprenørerne ikke faa deres Penge, det indrømmer jeg. Derfor vil jeg gerne henstille til den højtærede Justitsminister — jeg ved, at han staar frit overfor hele dette Forhold —, naar han slutter Kontrakten, at sikre sig baade imod det ene og det andet, og jeg vil gerne have en bestemt Udtalelse om, at han vil sikre sig imod, at Underentreprenørerne gaa glip af deres Penge, og at Hovedentreprenøren stikker dem i sin Lomme. Vil han det, er den Form, hvorunder Arbejdet overdrages til denne Mand, i alle Henseender tilfredsstillende, og det er i alt Fald en Vej, som Ministeren ikke maa udelukkes fra at kunne gaa.

Justitsministeren (Billow): Jeg skal fatte mig i den størst mulige Korthed. Det har selvfølgelig aldrig været min Hensigt at slutte en saadan Kontrakt med den paa-gældende Mand, at han i Henhold til den fik hele Entréprisen udbetalt. Jeg har set for meget til Byggeforshold til, at jeg skulde inklade mig paa det. Selvfølgelig skal det sikres Underentreprenørerne, at de faa deres Penge af Hovedentreprenøren, og det er ganske indlysende, at han ikke skal have det hele. Jeg havde tænkt at ordne Forholdet med, hvad man kalder en Fælleskontrakt, og har selvfølgelig ogsaa sikret mig, at de Haandværkere, han henvender sig til, ere ordentlige og paa-lidelige Folk. Jeg har spurgt om alle de Mænd, fra hvem han havde faaet Tilbud. De ere alle gode Navne i Nyborg, for saa vidt de vedkommende Haandværk ere repræsenterede i denne By, og blandt dem var, som jeg sagde i Gaar, ogsaa andre Murmestre. Det var min Tanke at lave en fornuftig Fælleskontrakt med alle disse Haandværkere saaledes, at de